

KUN YÖ NÄYTTÄÄ VALONSA

Usein toivon, että ihmissilmä näkisi myös pimeässä, kuten valtaosa maailman muiden nisäkkäiden silmistä. Yö on erikoista aikaa, ja sen ihmeellisyydestä ei tiedä mitään, kun itse käperyy vällyjen alle sänkyyn. Jos sitten lähtisikin yötä filistelemään, kameran linssi ei näe sen enempää kuin kuvaajankaan.

Tähdet näkyvät kuitenkin parhaiten juuri silloin, kun on ns. tukkipimeä. Tukkipimeää saa tosin hakemalla hakea, sillä valosaaste tulvii joka puolelta sotkemaan näkymiä. On valtava määrä kaupunkilaisia, jotka eivät ole koskaan nähneet kunnon tähtitaivasta – puhumattakaan satoja miljardeja tähtiä sisältävää linnunrataa.

Itse näin ensi kerran tähtitaivaan koko loistossaan Arizonan Sedonassa pari vuosikymmentä sitten. Makasin kalliolla ja ahmin tätä uskomatonta näkyä tunti toisensa jälkeen. Rohkaisenkin jokaista hakeutumaan tähtitaivaan alle kameran kanssa tai ilman – edes keran elämässä. Se, että tähtitaivaan alla tuntee itsensä 'hyttysen kakaksi', vain korostaa kokemuksen rikkautta.

LUONTO-KOKEMUKSIA

Merja Elisabeth on luontokuvaukseen hurahtanut toimittaja, joka viettää vapaa-aikansa mieluiten metsissä.

TEKSTI JA KUVAT: **MERJA ELISABETH**

Tähtien tuijottaja kuitenkin havahtuu nopeasti siihen, miten kiireistä avaruudessa lopulta on, ihmisen jättämien jälkien vuoksi. Viuhahtelevat viirut ovat harvemmin tähdenlentoja. Ne ovat maata kiertäviä satelliitteja, joita näkee muutaman tunnin aikana jopa toistakymmentä. Hyvällä onnella saattaa nähdä tähdenlennonkin. Meteoroidin putoamisen aiheuttama vihreä viiru päätyi oheiseen kuvaani täysin sattumalta.

Loppuvuosi on tähtien kuvaamiseen parasta aikaa. Kuvaustekniikkaan, esimerkiksi asetuksiin, on olemassa paljon ohjeita

verkossa. Itse en ole alkanut hifistellä useiden kuvien yhdistämisellä, seurantalaitteilla tai erilaisilla softwareilla. En ole vaivautunut edes valottamaan edustaa erikseen.

Olen toistaiseksi tyytynyt yhteen raw-kuvaan, jonka otan 15–20 sekunnin valotusajalla. Siinä se. Duunikaverina on 14 mm manuaalitarkenteinen Samyangin laajakulmaobjektiivi, josta maksoin muutama vuosi sitten 150 euroa. Jos pimeyttä löytyisi lähempää, saataisin panostaa asiaan enemmän. Jälkikäsitteilyn olen tehnyt Lightroomilla.

Niin moni itsestä riippumaton asia vaikuttaa kuitenkin kuvien onnistumiseen: taivaan selkeys, ilman kosteus ja väreily, kuun kieron ajankohta, mahdollinen lumipeite yms. Ihanteellisia ajankohtia ei ole syksyisin kovin montaa. Lähteminen ylipäänsä tuntuu aina olevan aikamoinen sisäinen taistelu.

Ulkona on pimeää ja kylmää – ei jaksa. Vai jaksako? Lähtisikö joku kaveriksi? Kun nämä kynnykset ylittää, ei koskaan tarvitse katua reissua, jos olosuhteet ovat otolliset. Tähtitaivaan alla filistely on kaupunkilaiselle uskottoman hienoa luksusta.

